

של מעלה, וכל הדרגותיו היו נרבקים כלון כאחד. רוחו של משה היה מהיובל, גוףיו מהשמטה. רוחו של יעקב להתדבק בשמטה. גופו של ישעיהו לחשופם שלם הוה. כל אוזם קיה בעולם הוה. בדורין מאורות עליונות בדמותם שליהם למטה הארץ (נ"א ברמותם למטה הארץ), וכלם תלמידים בדמותם למטה הארץ. פאן סוד של שני ברקיע השמים. פאן חסן כלולים כאחד ותקינות שמות כלולים כאחד וזה כנוגד זהה. והוא שם גלוף חיקוק כלולים בסוד זה של האמונה.

ויאמר אלהים נעשה ארץ. סוד זה ליראיו וגוי (תהלים כה). פתח אתו וכן הנקנים ואמר: שמעון שמעון, מי הוא שאמר ואמר אלהים נעשה אדם? מיהו פאן אלהים זה? בין כך פרח אותו וכן הנקנים ולא ראה אותו. וכמו ששמע רבי שמעון, שהיה קורא לו שמעון ולא רבי שמעון, אמר לחבירו: וראי זה הקדוש ברוך הוא שנאמר בו (הניאל) ועתיק הימים ישב. הרי בעת זהה שעעה לפתח בסוד הנה, שונדי יש פאן סוד שלא נתן רשות להתגלות, וכיעת משמע שנטנה רשות להתגלות.

פתח ואמר, (משל) למלך שהי לו כמה בניינים לבנות והיה לו אמן, והוא מרשית המלך לא היה עושה דבר אלא מרשית המלך, כמו שאפתה אומר (משל ח) ואיה אצלו אמן. המלך הוא וראי חכמה עלונה למעללה, ועמדו האמציע (הו) מלך למטה. אלהים אמן למעללה, וזה אם העלינה. אלהים אמן למטה, וזה שכינה שלמטה. וראשה אין רשות לעשות דבר בלי רשות בעלה, וכל הבניינים עלאה. אלהים אומנא לטליא ורא שכינה שלטה. ואתתא ליה רשו למסעד מדעם בלא רשות בעלה. וכל בניין דהרו לבלתי אטדק רוחא ברוחא עלאה טמיירא דלעילא. וכל הרגין הו מטדקון בלהו כחדר. רוחא דמשה דיבבלא איהו גופיה דשמטה. רוחא דיעקב לאטדק קא בשמטה, גופיה דנסוי קוה בהאי עלמא. כל אונן נהוריין עלאין בדיקנא דלהון לתתא בארעא (נ"א בדיקנא דלהון לתתא מנהון בדיקנא דלהון לתתא בארעא) וכלהו מלין ברקיע השמים. הכא רזא דתרין שמהן כלילן כחדר ושבילולא דלהון התתא ואתתדרן לחדר דא לךבל דא. וายה שמא גליפה מחקקא כלילן בהאי ברא זא דמיהימנותא:

ויאמר אלהים נעשה אדם (תהלים כה) **סוד יי** ליראיו וגוי פתח והוא סבא דסבין ואמר, שמעון שמעון מאן הוא דאמר ויאמר אלהים נעשה אדם. (ויאמר אלהים מאין ניהו הכא האי אלהים. אדרכי פריח והוא סבא דסבין ולא חמאת ליה. וכמה דשם רבי שמעון, אמר דתוה קרי ליה שמעון ולא רבי שמעון, אמר לחבירו וראי קדשא בריך הוא דאמבר ביה (הניאל) ועתיק יומין יתיב. הא בעז אית רזא דלא אתייב רשו לאתגלי. ובצע איהו שעתא למפתח בהאי רזא. דודאי הכא משמע דרשתא אתייב לאתגלי.

פתח ואמר למלך דתוה ליה כמה בניין למבני. והזה ליה אומנא. וזהו אומנא לא היה עבר מדעם אלא מרשום דמלפआ כמה דאת אמר, (משל ח) ואיה אצלו אמן. מלפआ וראי איה חכמה עלאה אמן. ומלפआ דאמצעיתא (אהו) מלפआ לעילא. אלהים אומנא לעילא ורא אימא לתתא. אלהים אומנא לטליא ורא שכינה שלטה. ואתתא ליה רשו למסעד מדעם בלא רשות בעלה. וכל בניין דהרו